

În care mă lupt cu o echipă de majorete

Ultimul lucru pe care doream să-l fac în vacanța de vară era să mai arunc în aer o școală. Dar, iată-mă luni de dimineață, în prima săptămână din iunie, în mașina mamei mele, în fața Liceului Goode de pe Strada East, nr. 81.

Liceul Goode era într-o clădire mare, placată cu gresie, cu vedere spre East River. Câteva BMW-uri și limuzine Lincoln erau parcate în față. Uitându-mă la eleganta arcadă de piatră, mă întrebam cât timp îmi va lua să fiu dat afară și de aici.

— Relaxează-te.

Mama nu părea relaxată.

— E doar un tur de orientare. Și, nu uita, scumpule, asta e școala lui Paul. Deci, încearcă să nu... știi tu.

— Să n-o distrug?

— Da.

Paul Blofis, prietenul mamei mele, era în față, întâmpinându-i pe viitorii elevi de clasa a noua care urcau treptele. Cu părul grizonant, haine din material de blugi și geacă de piele, îmi amintea de un actor de televiziune, dar era un simplu profesor de limba engleză. Reușise să-i convingă pe cei de la Liceul Goode să mă primească în clasa a noua, în ciuda faptului că fusesem dat afară din

toate școlile la care mersesem vreodată. Încercasem să-l avertizez că nu-i o idee bună, dar n-a vrut să mă asculte.

M-am uitat la mama.

— Nu i-ai spus adevărul despre mine, nu-i așa?

A început să bată agitată cu degetele în volan. Era îmbrăcată frumos, pentru un interviu de slujbă, cu cea mai bună rochie albastră și pantofi cu toc înalt.

— M-am gândit să mai așteptăm, a recunoscut ea.

— Ca să nu-l speriem.

— Sunt sigură că turul de orientare va decurge bine, Percy. E vorba de o singură dimineață.

— Super, am mormăit. Pot fi exmatriculat înainte de-a începe anul școlar.

— Gândește pozitiv. Măine pleci în tabără! După turul de orientare ai întâlnire...

— Nu e o întâlnire! am protestat. E vorba de Anna-beth, mamă. Doamne!

— Vine tocmai din tabără să te întâlnească.

— Păi, da.

— Mergeți la film.

— Da.

— Doar voi doi.

— Mamă!

A ridicat mâinile în semn că renunță, dar vedeam că de-abia se abține să nu zâmbească.

— Ai face bine să intri, scumpule. Ne vedem diseară.

Mă pregăteam să cobor din mașină, când am aruncat o privire spre treptele școlii. Paul Blofis întâmpina o fată cu părul roșcat și creț. Era îmbrăcată cu un tricou maro și niște blugi uzați, decorați cu desene făcute cu markerul. Când s-a întors i-am zărit chipul și mi s-a zbârlit părul de pe brațe.

— Percy? a întrebat mama. Ce s-a întâmplat?

— Ni-nimic, m-am bâlbâit. Școala are și o intrare laterală?

— În josul străzii, pe dreapta. De ce?

— Ne vedem mai târziu.

Mama a dat să spună ceva, dar eu am coborât din mașină și am luat-o la fugă, sperând că roșcata nu mă văzuse.

Ce căuta *ea* aici? Nici chiar *eu* nu puteam avea atâta ghinion.

Da, cum să nu. Eram pe cale să aflu că lucrurile puteau sta mult mai rău.

Încercarea de-a mă strecura nevăzut n-a prea reușit. Două majorete în uniforme violet și alb stăteau la intrarea laterală așteptând să asalteze boboci.

— Salut!

Mi-au zâmbit, și m-am gândit că probabil era prima și ultima oară când niște majorete erau prietenoase cu mine.

Una era blondă și avea ochi albaștri și reci. Cealaltă era afro-americană, cu părul cârlionțat negru, ca al Meduzei (și credeți-mă, știu ce vorbesc). Ambele fete aveau numele cusute cu litere cursive pe uniformă, dar, cu dislexia mea, cuvintele arătau ca niște spaghete fără sens.

— Bine ai venit la Goode, a spus blonda. Ți va plăcea la nebunie.

Dar în timp ce mă mășura din cap până în picioare, expresia ei spunea mai degrabă ceva de genul „Câh, cine-o mai fi și ratatul ăsta?”.

Cealaltă fată s-a apropiat de mine inconfortabil de mult. Am citit numele de pe uniformă și am deslușit cuvântul Kelli. Mirosea a trandafiri și a ceva ce-mi era

cunoscut de la lecțiile de călărie din tabără – mirosul de cai proaspăt spălați. Era un miros neobișnuit pentru o majoretă. Poate că avea un cal sau ceva. În orice caz, stătea atât de aproape, că aveam senzația că o să încerce să mă împingă în jos, pe trepte.

— Cum te cheamă, puiule?

— Puiule?

— Bobocule.

— Ăăă, Percy.

Fetele s-au uitat una la alta.

— O, Percy Jackson, a spus blonda. Te așteptam.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Blocau intrarea, zâmbind într-un mod nu foarte prietenos. Mâna mi-a alunecat instinctiv spre buzunar, acolo unde îmi țineam pixul letal, *Anaklusmos*.

Apoi, din clădire s-a auzit o altă voce:

— Percy?

Era Paul Blofis, aflat undeva pe hol. Nu mai fusesem niciodată atât de bucuros să-i aud vocea.

Majoretele s-au retras. Eram atât de nerăbdător să scap de ele, că din greșeală am lovit-o pe Kelli cu genunchiul în coapsă.

S-a auzit un clinchet.

Piciorul ei a scos un sunet gol, metalic, de parcă tocmai aş fi lovit un catarg.

— Au, a mormăit ea. Ai grijă, puiule.

M-am uitat în jos, dar piciorul arăta normal. Eram prea speriat ca să mai pun întrebări. M-am repezit pe hol, iar majoretele au izbucnit în râs în spatele meu.

— Aici erai! mi-a spus Paul. Bine ai venit la Goode!

— Hei, Paul, ăăă, domnule Blofis.

M-am uitat în spate, dar ciudatele majorete dispăruseră.

— Percy, arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Da, ăăă...

Paul m-a bătut pe spate.

— Ascultă, știu că ești neliniștit, dar nu-ți face griji. Avem o mulțime de copii cu deficit de atenție și dislexie. Profesorii știu cum să-i ajute.

Aproape că mi-a venit să râd. Ce bine-ar fi fost ca deficitul de atenție și dislexia să fie cele mai mari griji ale mele. Mă rog, știu că Paul doar încerca să mă ajute, dar dacă i-aș fi spus adevărul despre mine, fie m-ar fi crezut nebun, fie ar fi luat-o la goană țipând. Majoretele alea, de exemplu. Ceva nu era în regulă cu ele...

Apoi m-am uitat pe hol și mi-am amintit că mai am o problemă. Fata roșcată pe care-o văzusem pe scările din față tocmai apăsarea pe intrarea principală.

„Nu mă observa“, m-am rugat.

M-a observat. A făcut ochii mari.

— Unde se ține turul de orientare? l-am întrebat pe Paul.

— În sala de sport. Pe aici. Dar...

— La revedere.

— Percy? m-a strigat, dar eu o luasem deja la picior.

Am crezut c-am scăpat de ea.

O mulțime de copii se îndreptau spre sala de sport și, în scurt timp, eram doar unul dintre cei trei sute de puști de paisprezece ani care se înghesuiau în tribune. O fanfară cânta fals un cântec de luptă care suna de parcă cineva ar fi lovit un sac plin de pisici cu o bătă metalică de baseball. Niște puști mai mari, probabil membri în consiliul elevilor, stăteau în față și prezentau uniforma școlară de la Goode cu un aer de „Hei, suntem cei mai tari“. Profesorii se învârteau de colo-colo, zâmbind și dând mâna cu elevii. Pereții sălii de sport erau

tapetați cu afișe mari în violet și alb, pe care scria BUN VENIT VIITORILOR BOBOCI, GOODE E GROZAV, SUNTEM O MARE FAMILIE și o grămadă de alte sloganuri optimiste care-mi făceau greață.

Nici ceilalți boboci nu păreau încântați să fie aici. Adică, nu e super să vii la turul de orientare în iunie, când școala începe abia în septembrie. Dar la Liceul Goode „Ne pregătim din timp pentru performanță!” Cel puțin așa scria în broșură.

Fanfara s-a oprit din cântat. Un tip într-un costum cu dungii a venit la microfon și a început să vorbească, dar sala de sport avea un ecou atât de puternic, că n-aveam nici cea mai vagă idee ce spune. Ar fi putut la fel de bine să facă gargară.

Cineva m-a apucat de umăr:

— Ce faci aici?

Era ea: coșmarul meu roșcat.

— Rachel Elizabeth Dare, am spus.

I-a picat fața de parcă nu i-ar fi venit să creadă c-am avut tupeul să-mi amintesc numele ei.

— Iar tu ești Percy și nu mai știi cum. Nu ți-am reținut numele complet anul trecut în decembrie, când ai încercat să mă omori.

— Uite, eu n-am fost... n-am vrut... Ce faci aici?

— La fel ca tine, cred. Turul de orientare.

— Locuiești în New York?

— Dar ce, credeaai că locuiesc la Barajul Hoover?

Nu-mi pusesem problema asta. Ori de câte ori mă gândisem la ea (și *nu* spun că m-am gândit *cu adevărat* la ea; pur și simplu, mi-am amintit de ea, din când în când, bine?), îmi închipuisem că locuiește în zona Barajului Hoover, pentru că acolo o cunoscusem. Petrecusem poate zece minute împreună, timp în care aproape că o

lovisem cu sabia din greșeală, îmi salvase viața și fugisem urmărit de o gașcă de mașini ucigașe supranaturale. O întâlnire întâmplătoare tipică, nu credeți?

Un tip din spate ne-a șoptit:

— Hei, tăceți. Vorbesc majoretele!

— Salut, prieteni! a spus o fată în microfon.

Era blonda pe care o văzusem la intrare.

— Numele meu e Tammi, iar ea e Kelli.

Kelli a făcut roata.

Lângă mine, Rachel a icnit de parcă cineva ar fi înțepat-o cu un ac. Câțiva copii s-au uitat spre ea și au chicotit, dar Rachel le privea pe majorete cu groază. Tammi n-a părut să observe întreruperea. A început să vorbească despre toate lucrurile minunate pe care le puteam face în primul nostru an.

— Fugi, mi-a spus Rachel. Acum.

— De ce?

Rachel nu mi-a oferit nicio explicație. Și-a croit drum spre marginea tribunei, ignorând profesorii încruntați și copiii care protestau în timp ce ea îi călca pe picioare.

Am ezitat. Tammi ne explica cum ne vom împărți în grupuri mici și vom face turul școlii. Kelli m-a privit în ochi și mi-a zâmbit amuzată, de parcă aștepta să vadă ce voi face. Nu era o idee bună să plec chiar acum. Paul Blofis era acolo, cu ceilalți profesori. S-ar fi întrebat care-i problema.

Apoi m-am gândit la Rachel Elizabeth Dare și la îndemânarea ieșită din comun de care dăduse dovadă iarna trecută la Barajul Hoover. Reușise să vadă un grup de agenți de pază care nu erau de fapt agenți de pază, care nu erau nici măcar oameni. Cu inima bătându-mi nebunește, m-am ridicat și am ieșit după ea din sala de sport.

Am găsit-o pe Rachel în camera orchestrei. Se ascundea în spatele tobei mari, în secțiunea percuție.

— Treci încoace! a spus. Apleacă-te!

Mi se părea destul de prostesc să mă ascund în spatele unui set de bongosuri, dar m-am ghemuit lângă ea.

— Te-au urmărit? a întrebat Rachel.

— Majoretele?

A dat din cap neliniștită.

— Nu cred, am spus. Ce-i cu ele? Ce-ai văzut?

În ochii ei verzi se citea frica. Pe față avea pistrui care-mi aminteau de constelații. Pe tricoul ei maroniu scria HARVARD ART DEPT.

— Nu... n-o să mă crezi.

— Ba da, i-am promis. Știu că poți vedea prin Ceață.

— Prin ce?

— Prin Ceață. Este... cum să-ți spun, e ca un vâl care ascunde felul în care sunt, de fapt, lucrurile. Unii muritori au abilitatea înăscută de-a vedea prin ea. Ca tine.

M-a studiat cu atenție.

— Asta ai spus și la Barajul Hoover. M-ai numit muritoare. De parcă tu n-ai fi muritor.

Îmi venea să lovesc un bongos. Ce era în capul meu? N-aș fi putut să-i explic. Nici n-avea rost să încerc.

— Spune-mi, m-a implorat. Tu știi ce înseamnă toate lucrurile sinistre pe care le văd?

— Uite, o să-ți se pară ciudat. Știi ceva despre miturile grecești?

— Despre Minotaur și Hidra și toate celelalte?

— Da, dar încearcă să nu rostești numele astea în preajma mea, bine?

— Și despre Furii, a spus ea, încălzindu-se. Și nimfe și...

— Bine!

M-am uitat împrejur, în camera orchestrei, convins că Rachel va face să apară din pereți o sumedenie de scârboșenii însetate de sânge, dar nu s-a întâmplat nimic. Pe hol am auzit o mulțime de copii ieșind din sala de sport. Începeau tururile. N-aveam prea mult timp pentru discuții.

— Toți monștrii aceia, i-am spus, toți zeii greci – sunt adevărați.

— Am știut eu!

M-aș fi simțit mai bine dacă m-ar fi făcut mincinos, dar parcă tocmai îi confirmasem cele mai sumbre presimțiri.

— Nu știi cât de greu mi-a fost, a spus. Sunt ani de când cred că sunt pe cale să-mi pierd mințile. N-am putut spune nimănui. N-am putut...

Și-a mijit ochii.

— Stai așa. Cine ești tu? Vreau să spun, *cu adevărat*?

— Nu sunt un monstru.

— Ei bine, asta știu. Aș fi *văzut*. Tu arăți ca... tine. Dar nu ești om, nu-i așa?

Am înghițit cu greu. Chiar dacă avusesem trei ani să mă obișnuiesc cu ceea ce eram, nu mai vorbisem despre asta cu vreun muritor de rând – vreau să spun, în afară de mama, dar ea deja știa. Nu știu de ce, dar am riscat.

— Sunt semizeu, am spus. Sunt doar pe jumătate om.

— Și jumătate ce?

Chiar atunci Tammi și Kelli au intrat în camera orchestrei. Ușile s-au trântit în urma lor.

— Aici erai, Percy Jackson, a spus Tammi. E timpul pentru turul tău de orientare.

— Sunt sinistre! a bolborosit Rachel.

Tammi și Kelli încă purtau costumele de majorete violet cu alb și aveau în mâini pompoanele de la ceremonie.

— Cum arată în realitate? am întrebat, dar Rachel era prea șocată pentru a răspunde.

— O, pe ea las-o în pace.

Tammi mi-a zâmbit luminos și s-a îndreptat spre noi. Kelli a rămas la ușă, blocându-ne ieșirea.

Eram prinși în capcană. Știam că trebuia să luptăm ca să scăpăm, dar zâmbetul lui Tammi era atât de orbitor, că m-a zăpăcit. Ochii ei albaștri erau frumoși, iar felul cum îi cădea părul pe umeri...

— Percy, m-a avertizat Rachel.

Am spus ceva foarte inteligent: „Hăă?”

Tammi se apropia. A ridicat pompoanele.

— Percy! a strigat Rachel și vocea ei părea să vină de foarte departe. Revino-ți!

Am făcut un mare efort de voință, dar am scos pixul din buzunar și i-am desfăcut capacul. *Anaklusmos* s-a transformat într-o sabie de bronz lungă de trei metri a cărei lamă aurie strălucea slab. Zâmbetul lui Tammi s-a transformat în rânjet.

— O, haide, a protestat. N-ai nevoie de asta. Ce zici de un sărut, mai bine?

Mirosea a trandafiri și a blană de animal – un miros ciudat, dar cumva îmbătător.

Rachel m-a pișcat tare de braț.

— Percy, vrea să te muște! Uită-te la ea!

— E pur și simplu geloasă.

Tammi a privit-o pe Kelli.

— Îmi dai voie, stăpână?

Kelli încă bloca ușa, lingându-se cu poftă pe buze.

— Dă-i drumul, Tammi. Te descurci perfect.

Tammi a mai făcut un pas în față, dar i-am pus sabia în piept.

— Înapoi.